

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/77/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4620010292
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4620010292.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a sudcov JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD. a JUDr. Lenky Kováčovej, PhD., v trestnej veci obžalovaného H. T., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2, odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno j/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného H. T., proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 07.10.2020 sp. zn. 2T/56/2020, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 10. februára 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného H. T. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len súd I. stupňa) bol obžalovaný H. T. (ďalej len obžalovaný) uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j/ Tr. zák., ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

hoci mu z ustanovení Zákona o rodine vyplýva povinnosť vyživovať svoje deti a to maloletú P.H., nar. XX.XX.XXXX, maloletú S.H., nar. XX.XX.XXXX a maloletého V.H., nar. XX.XX.XXXX, pričom rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 11P/88/2017 zo dňa 12.09.2017, právoplatného dňa 21.09.2017 bol zaviazaný prispievať na ich výživu spolu sumou 150 eur mesačne vždy do 20. dňa mesiaca vopred, k rukám matky C. T., bytom T. V. X, vyživovaciu povinnosť si v mieste bydliska ako aj na iných miestach riadne neplnil, plneniu sa úmyselne vyhýbal tým, že nikde nepracoval, o prácu nejavil záujem, keďže sa neprihlásil na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie, v čase keď bol zamestnaný, pracovný pomer ukončil z vlastného podnetu a v období, keď bol vedený ako uchádzač o zamestnanie a bol poberateľom dávok v nezamestnanosti a mal príjem z nemocenských dávok, výživné na deti dobrovoľne neuhrádzal, čím mu za obdobie od 01.10.2018 do 14.04.2020, okrem celkovo zaplatenej sumy v exekučnom konaní ako bežné výživné v sume 736 eur, vznikol dlh na výživnom matke C. T. vo výške 1 730,85 eur.

Za to mu bol podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., zistiť poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l/, písm. n/ Tr. zák., zistiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. a postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovaného zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne, čo do výroku o treste.

V písomne podanom odvolaní uviedol, že podáva odvolanie podľa ustanovenia § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por., pretože trest, ktorý mu bol uložený je podľa jeho názoru, neprímeraný a súd I. stupňa pri ukladaní trestu neprihliadal v dostatočnej miere na všetky zásady ukladania trestov uvedené v § 34 Trestného zákona, najmä na to, že obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu hneď na začiatku

trestného stíhania priznal a s orgánmi činnými v trestnom konaní riadne spolupracoval a neprihliadol ani na skutočnosť, že aktuálne už vykonáva trest odňatia slobody uložený mu rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 2T/4/2019 zo dňa 16.10.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/3/2020 zo dňa 10.03.2020 vo výmere 3 roky a musí ešte vykonať ďalší trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 1T/56/2018 zo dňa 24.07.2018. Poukázal na to, že spolu tak má vykonať 4,5 roka, čo podľa neho bude negatívne vplývať najmä na jeho maloleté deti, voči ktorým si nebude môcť po túto dobu riadne plniť svoju vyživovaciu povinnosť, čo je v rozpore so zásadou, že trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu. Žiadal, aby súd prehodnotil možnosť použitia zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a uložený neprimerane prísny trest, zmiernil.

V závere navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa čo do výroku o treste odňatia slobody a vo veci sám rozhodol tak, aby mu uložil primeraný a spravodlivý trest.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, obžalovaný zotrval na podanom odvolaní a uviedol, že mrzí ho to, čo urobil, že neplatil výživné, vyhýbal sa plateniu, nakoľko mal nejaké ťažkosti a uložený trest 3,5 roka je vysoký, keďže neuvidí svoje deti. V konečnom návrhu uviedol, aby mu bol uložený trest pod spodnú hranicu.

Obhajkyňa obžalovaného zotrvala na podanom odvolaní, ktoré nechcela žiadnym spôsobom zmeniť, ani doplniť. Navrhla, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa a vydal vo veci nové rozhodnutie.

Zástupca krajského prokurátora bol názoru, že odvolanie obžalovaného, ktoré podal čo do výroku o treste, nepovažoval za dôvodné, trest, ktorý bol obžalovanému uložený, je trestnom zákonným. V konečnom návrhu navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným podľa § 317 ods. 1 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že súd I. stupňa po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok, proti ktorému obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podal odvolanie čo do výroku o treste. Z predloženého spisu bolo zistené, že obžalovaný síce na hlavnom pojednávaní konanom dňa 07.10.2020 urobil vyhlásenie o vine a na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. e/, písm. g/, písm. h/ Tr. por. odpovedal kladne, avšak súd toto vyhlásenie neprijal a vykonal vo veci dokazovanie. Nesprávne v odôvodnení napadnutého rozsudku súd I. stupňa konštatoval, že prijal vyhlásenie obžalovaného. Obžalovaný priznal, že výživné neplatil, pretože mal problémy s drogami a nevedel si udržať prácu, bol aj dobrovoľne na liečení vo Veľkom Záluží a následne pracoval aj v Rakúsku 4 až 5 mesiacov, zarábala okolo 400,- eur mesačne. Následne sa vrátil na Slovensko, kde pracoval v spoločnosti C. asi 2 mesiace, avšak aj o túto prácu prišiel. V súčasnosti je vo výkone trestu, o prácu prejavuje záujem a aj nahlásil vyživovaciu povinnosť. Svedkyňa C. T. potvrdila, že obžalovaný jej výživné neplatil okrem toho, čo jej poslal exekútor a to sumu 1 936,- eur. Uvedené skutočnosti boli potvrdené listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, z ktorých vyplýva, že obžalovaný nevlastní žiadny majetok, náhradné výživné bolo matke priznané aj Úradom práce sociálnych vecí a rodiny a to na tri mesiace, ktoré však musí vrátiť. Jednoznačne bolo preukázané, že obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 11P/88/2017 zaviazaný platiť na maloleté deti a to D. T., E. T. a H. T. po 50,- eur mesačne na každé dieťa vždy do 20. dňa vopred k rukám matky. Obžalovaný si túto vyživovaciu povinnosť najmenej od 01.10.2018 až do 14.04.2020, kedy bol vzatý do väzby neplatil a tak na výživné za toto obdobie okrem výživného zaslaného prostredníctvom exekútora matke v sume 736,- eur, dlhuje 1 730,85 eur. Na základe týchto skutočností potom správne bolo konanie obžalovaného právne kvalifikované ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j/ Tr. zák. v znení zákona č. 214/2019 Z. z., pretože najmenej 3 mesiace v období dvoch rokov sa úmyselne vyhýbal plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať iného, keď i napriek tomu, že čiastočne mal príjem, na svoje tri maloleté deti neprispieval výživné a toto muselo byť riešené prostredníctvom exekúcie, pričom matke bolo uhradené týmto spôsobom výživné v sume 736,- eur. Tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania, t.j. na viacerých osobách (tri maloleté deti).

Pokiaľ ide o výrok o vine, tento obžalovaný nenapadol odvolaním a preto ho odvolací súd ani nepreskúmaval.

Obžalovaný podal odvolanie len do výroku o treste s tým, že trest, ktorý mu bol uložený vo výmere 12 mesiacov, sa mu javil ako neprímerane prísny s poukazom na to, že v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a následne bude vykonávať ďalší trest vo výmere 6 mesiacov.

K otázke uloženého trestu a jeho výmery odvolací súd uvádza, že súd I. stupňa v rozsahu predpokladanom v ustanovení § 34 Tr. zák. dostatočne odôvodnil, akými úvahami sa spravoval pri jeho ukladaní a správne prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu obžalovaného, jeho pomery, ako aj možnosť jeho nápravy. Po komplexnom vyhodnotení osobných pomerov obžalovaného zistil súd I. stupňa pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností, konkrétne dvoch poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l/, písm. n/ Tr. zák. (teda že obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval a napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom) a jednej príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. (obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený), so zistením ktorých sa odvolací súd plne stotožňuje. V tomto smere neobstojí námietka obžalovaného uvedená v odvolaní, že súd I. stupňa neprihliadol v dostatočnej miere na to, že sa priznal a že spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, pretože práve na tieto dve poľahčujúce okolnosti súd I. stupňa prihliadol. Je nepochybné, že obžalovanému príťažovalo, že už bol v minulosti pre trestný čin odsúdený.

Správne súd I. stupňa potom ukladal obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, vychádzajúc z trestnej sadzby za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 1 až 5 rokov, pričom vzhľadom na prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností nad príťažujúcimi okolnosťami postupoval podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., keď znížil hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu a teda vychádzal z trestnej sadzby 1 rok až 44 mesiacov (nesprávne v odôvodnení napadnutého rozsudku uvedená horná hranica 66 mesiacov).

Aj podľa názoru odvolacieho súdu trest uložený obžalovanému na samej spodnej hranici trestnej sadzby vo výmere 12 mesiacov, je trestom zákonným a na prevýchovu obžalovaného postačujúci s poukazom na osobu obžalovaného, ktorý sa už v minulosti dopustil trestnej činnosti, za ktorú bol aj právoplatne odsúdený tak, ako to správne konštatoval súd I. stupňa. Dokonca je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 1T/56/2018 zo dňa 24.07.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 01.09.2018, v tomto konaní mu bol pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok, t.j. do 02.09.2019, teda časť skutku, z ktorého bol právoplatne napadnutým rozsudkom uznaný vinným spáchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Výkon tohto podmieneného trestu mu bol nariadený dňa 07.07.2020 potom, čo bol rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 2T/42/2019 zo dňa 16.10.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 10.03.2020 sp. zn. 1To/3/2020 uznaný vinným zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. a bol mu uložený nepodmienený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorý v súčasnosti vykonáva.

Námietka obžalovaného, že takýto trest bude mať nepriaznivý vplyv na jeho maloleté deti, keď si nebude môcť riadne plniť svoju vyživovaciu povinnosť, je irelevantná, pretože obžalovaný pokiaľ bol na slobode a hoci aj zarábal, si svoju vyživovaciu povinnosť riadne neplnil a v súčasnosti vo výkone trestu odňatia slobody riadne pracuje, nahlásil vyživovaciu povinnosť a táto mu je z jeho odmeny strhaná.

S poukazom na všetky tieto skutočnosti ani odvolací súd nezistil žiadne zákonné dôvody na použitie ustanovenia § 39 Tr. zák., t.j. na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody.

Keďže neboli zistené žiadne dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného bolo ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuté.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.